

Cuvânt înainte ...	7
Dialog spre înviere ...	15
Floarea de crin ...	18
O prietenie adevărată ...	20
Minunea Maicii Domnului ...	22
La fântâna îngerilor ...	25
Lacrimile bunicului meu ...	27
Crăciun fără mama ...	31
Vreau să fiu porumbel ...	34
Satul dorurilor mele ...	36
Iubire și iertare ...	39
Căutându- Te, Doamne ...	41
Clopotul ...	43
Darul sfântului Pantelimon ...	44
Comoara din suflet ...	48
Lacrima unui necunoscut ...	51
Greutatea pâinii ...	53
Bucuria celor necăjiți ...	55
Mila Maicii Domnului ...	57
Metanii în smerire ...	60
Oaspeți de suflet ...	62
L-am regăsit pe Dumnezeu ...	65
Puntea faptelor bune ...	70
Împărăția veșnicei Iubiri ...	73
Raze de lumină ...	75
Sfatul cel mai bun ...	78
Crinul, Împăratul florilor ...	81
Dumnezeu ne iubește ...	82
Rugați-vă pentru noi ...	84
Doctorul suprem, Bunul Dumnezeu ...	88
Lacrimile căinței ...	90
Aripi de duh, aripi de gând ...	92
Puterea rugăciunii ...	93
Darul învierii ...	96
În voia lui Dumnezeu ...	98
Maica Domnului, ajută-ne ...	101
Iubirea ce înveșnicește ...	103

Darul de Crăciun ...	105
Patima înavușirii ...	110
Postitor în valea plângerii ...	112
Primitori de sărmani ...	114
Duhovnicia părintelui Constantitescu ...	116
Tânărul Daniel ...	118
Împărăteasa florilor ...	120
Costică, fratele nostru ...	121
Cu inimă deschisă ...	124
Icoane peste vremi ...	128
Drumul lui Panait ...	133
Darul lui Moș Crăciun ...	136
Lacrimi de dor pe cetini de gânduri ...	138
Pe drumuri de colinde ...	141

Dialog spre Înviere

Străbunii noștri, lumini bizantine alungite peste veacuri pe zidurile bisericilor, în preajma sfințitor altare, vin din veșnicie și se întorc în ea, rămânând în icoanele gândurilor, privindu-ne din ele.

Înconjurat de icoanele gândurilor, îl văd lângă altarul ceresc al Cuvântului, în lumina Acestuia, pe venerabilul țaran român, stând de vorbă cu Dumnezeu, în rugă sinceră și smerită. La tainica cină a gândurilor, el îi aduce lui Dumnezeu frumusețea lui sufletească, dreapta credință ancestrală, puritatea duhului său, lacrimile durerii tănuite de privirile altora, știute numai de cer și de bulgării brazdei pământului. Înalt și drept, cu fruntea lui atinge bolta cerească, aceasta încununându-l ca pe un împărat al universului, cu aurul razelor stelare. Îngenuncheat în smerire în fața lui Dumnezeu, cuprinde în adâncul sufletului lumina Cuvântului ce îl înalță și îi dă har.

Așa l-am cunoscut, așa l-am văzut și îl văd, lângă icoanele sfântului altar, pe bunul creștin Neagu Croitoru din satul RUDeu, județul Constanța, în decursul anilor duhovniciei rânduite firii mele de Dumnezeu.

În sufletul lui Îl primea pe Dumnezeu, pe fruntea lui odihnea cerul. El Îi vorbea lui Dumnezeu prin rugăciunile pe care le spunea sub bolta de har a sfintei biserici și acasă, și Dumnezeu îi vorbea lui la cina cea de taină a gândurilor... comuniune harică a smeririi...

Asemenea stejarului din Mamvri, sufletul lui fremăta de bucurie când mâinile trudite de plugar, împreunate în rugă, Îl aduceau în preajmă pe Dumnezeu și Îl primeau la tainica cină a gândurilor, ospătându-L cu iubirea faptelor bune, a viețuirii sufletești creștine.

Viscoalele anilor au șubrezit trupul său, dar duhul lui s-a întărit în rugăciuni, în vorbirea cu Dumnezeu. S-a învrednicit să stea de vorbă cu Dumnezeu, să întrebe și să i se răspundă... dialogul iubirii teocentrice... Să fii în apropiere de Dumnezeu, să-I simți iubirea în adâncul sufletului, să-I auzi glasul, puțini oameni se învrednicesc.

Relatarea lui în acest sens este simplă, sinceră și smerită.

Era într-o seară de joi spre vineri. Trupul nonagenarului plugar se afla în suferință grea, distructivă, rapidă, ce nu-i dădea șanse de supraviețuire, dar sufletul lui era calm, senin, luminat de credința și nădejdea în Dumnezeu, în vorbire cu El.

– Am auzit o voce, părinte, n-am văzut pe nimeni, dar am auzit o voce: *Scoală-te, ia-ți haina și urmează-Mă!*

Relatarea țaranului nins de ani și împovărat de suferință, blândă și sinceră, îmi stăruie în suflet prin simplitatea ei arhaică, prin puritate a lacrimilor ei.

– *M-am spăriet, părinte. Doamne, ce vorbă este asta? Lasă-mă să-mi fac rânduiala creștinească, să mă spovăduiesc.*

„M-am spăriet, părinte”... Dreptii se tem că nu sunt destul de drepti, bunii se tem că nu sunt destul de buni, că nu sunt destul de pregătiți pentru marea întâlnire cu Dumnezeu. „Atunci dreptii Îi vor răspunde zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit, sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut.”

Săteanul în suferință a cerut să mai fie lăsat să-și împlinească rânduiala creștinească. „Cere și ți se va da.” „Fie ție după cum ai crezut.” Sunt îndemnurile și răspunsurile lui Dumnezeu adresate fiecăruia din noi.

A cerut lui Dumnezeu să mai fie lăsat și a primit îngăduința și binecuvântarea lui Dumnezeu de a mai trăi în viața pământească, în lume.

– *Bine, te mai las*, mi-a răspuns o voce, fără să văd pe nimeni, mi-a spus în șoaptă bătrânul.

Cerul în dialog cu pământul însuflețit, omul în dialog cu iubirea și mila lui Dumnezeu.

După ce enoriașul în suferință s-a mărturisit și s-a împărtășit primindu-L pe Hristos în cămărilor de taină ale sufletului său, după o săptămână, tot într-o zi de joi spre vineri, după cum mi-a relatat bunul creștin, s-a auzit aceeași voce:

– *Ai văzut? Trebuia să vii încă de acum o săptămână la Mine, dar te mai las...*

– *Da, Doamne?* a întrebat blândul și smeritul creștin.

– *Da!* a venit răspunsul ceresc.

– *Îți mulțumesc, Doamne!*

Mulțumire, euharistie, cină de taină a gândurilor, comuniune harică, dialog spre înviere și înălțare din suferință și din moarte...

Au trecut trei ani de la această relatare... Bucuria treimică a zilelor pascale „a umplut de lumină și cerul și pământul și cele de dedesubt”. În lumina acestei bucurii pascale îl văd și acum pe enoriașul Neagu Croitoru cântând și mărturisind trei zile la rând la strană în biserica satului și pe ulițele acestuia: Hristos a înviat!

Așa a plecat din viața pământească, a treia zi de Paște, după slujirea Sfintei Liturghii, în preajma sfințelor icoane de acasă și din gândurile sale, trecând de ele în lumina Învierii lui Hristos, în iubirea Cuvântului Vieții, cântând și mărturisind: Hristos a înviat!

Rămâne să-i răspundem în nopțile pascale și până la Înălțare și în toate zilele vieții noastre: Adevărat a Înviat!

24 ianuarie 2005

Floarea de crin

Floarea de crin, mireasă a cerului senin, se înalță din zare în zare în voalul alb al petalelor sale, ieșind în întâmpinarea Mirelui.

Așa a rămas în gândurile mele tânăra Ileana Brânzei, ca o floare de crin a satului Runcu, ce s-a înălțat spre cer în voalul alb al purității sale, spre nuntirea ei în veșnicie spre bucuria îngerilor, spre înfrustarea tatălui îndurerat, singur în lacrimile sale, în trăirea lui pe pământ.

– *Floarea mea de crin, floarea sufletului meu!*... aud și acum tânguirile tatălui Ilenei plânsă nu numai de el, ci de întreaga suflare a satului.

La o margine de mormânt, în lacrimile gândurilor mele, îl zăresc pe Vasile Brânzei, tatăl Ilenei, în durerea sufletului său mângâind cu mâna dreaptă o floare de crin răsărită la umbra unei cruci. Mâna stângă o lăsase în tranșeele frontului, în lupte grele în anii de război. Era jertfa trupului său pentru neam și țară, iar Ileana, floarea de crin a vieții sale, era acum jertfa sufletului său la porțile cerești ale raiului, printre îngeri.

Suflet de copilă plecat devreme din viața pământească, în dorul ei de a-și revedea mama dusă mai înainte de pe pământ spre a o călăuzi, a o întâmpina în porțile raiului la nuntirea ei cu cerul...

L-am văzut pe tatăl Ilenei la mormântul fiicei sale, chinându-se să aprindă o lumânare cu singura mână ce o avea. Ținea între dinți o cutie de chibrituri, străduindu-se cu mâna dreaptă să aprindă fosforul bețelor umezite de lacrimile sale. Și cerul plângea de mila lui, lăsând peste pietre roua îndurerării și nu mai știa care erau lacrimile cerului, care ale tatălui.

Imaginea aceasta am purtat-o și o port în suflet: tatăl îndurerat, la mormântul fiicei, încercând să

aprinde o lumânare din lumina sufletului său, din rugul dorului său nestins, din strigătul său fără răspuns după copila dusă.

Îi văd lacrimile pe obraji, le adun în gânduri și le simt în adâncul sufletului meu. Și în orice om ce îl mângâie cu o vorbă, Îl văd pe Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, plângând de durerea înlăcrimatului părinte pentru floarea de crin luată de lângă el și Îl aud spunându-i: „*nu plânge că n-a murit, ci doarme*”.

Îl revăd pe Domnul Hristos plângând pentru prietenul Său, Lazăr, lăcrimând pentru frica lui Iair, îndurerându-se pentru fiul văduvei din Nain, redându-i pe cei plecați din viața pământească, familiilor lor.

Rămâne în gânduri floarea de crin a satului Runcu, a sufletului tatălui ei, în voalul alb de mireasă al purității sale, pe albastrul infinit al cerului, în nuntirea ei cu veșnicia.

31 mai 2005